

Szondolat

Szerkeszti: Keményes Lajos

Tartalom:

És fetrobbant egy akna. ▲ Bródy Sándor a keresztény irányzatról és a magyar írókról. ▲ Szelidek már a kofák... ▲ Ereky Károly tévedései. ▲ Szász Zoltán az „u. n. keresztény kurzus”-ról. ▲ Revíziót! ▲ Tedelley Piros Pista, a kolduskirály. ▲ Cikkek, riportok, feljegyzések. ▲ Jeges rajzai.

Megjelenik hetenként.

Budapest, 1920. április 15.

II. évfolyam 16. szám.

Előfizetési díj 1/4 évre:

38 korona.

▲ Kiadja ▲
a Központi
Sajtóváltó-
lat
R. T.

ÁRA

• 3 •

KOR.

Gondolat

1995

A jogászvilág nélkülözhetetlen szaklapja a

„Magyar Jogi Szemle“

A Magánjog Tára, Hiteljog Tára, Polgári Törvénykezési Jog Tára, Büntetőjog Tára mellékletekkel együtt. Kéthetente jelenik meg. Kérjen mutatvány-számot. Kiadóhivatal Gerlóczy-u. 11. Kapható még: könyvkereskedésünkben IV., Duna-u. 6. (Klotild-palotában, Belvárosi kávéház mellett.)

Hirdetéseket

a Nemzeti Ujság, Uj Nemzedék, Uj Lap, Gondolat, Képes Krónika és Neue Post-ra felvesz a kiadóhivatal, Budapest, IV., Gerlóczy-utca 11. sz. és a könyvkereskedésünk IV., Duna-utca 6. (Klotild-palota, Belvárosi kávéház mellett.)

BECSULETTELÁRAZATI MOVE KÖNYVTÁR

Szerkeszti:
PILCH JENŐ

Igazgató:
Szombathy
Kálmán.

Első szám. **A NAGY PER.** Irta Stocker Antal kuriai bíró. Tartalma: Cserny és társai bűnügye, Ferry, Borhy és Menkina csendőrtisztek, a két Hollán, dr. Berend, Szigeti, Madarász és Dobsa meggyilkolása. A törvényszék ítéletének és indokolásának teljes közlése. **Ára 16 K.** Kapható lapunk kiadóhivatalában, IV., Gerlóczy-utca 11

OLVASSA

a NEMZETI UJSÁG-ot,
az UJ NEMZEDÉK-et,
a GONDOLAT-ot,
a KÉPES KRÓNIKÁ-t,
az UJ LAP-ot
a NEUE POST-ot és a
MAGYAR JOGI SZEMLE-t.

Kiadja a Központi Sajtóvállalat
résztv.-társ. IV., Gerlóczy-u. 11.

MOVE Katonai társadalmi hetilap.

A magyar országos véderő-egyesület hivatalos lapja. A tényleges nyugállományu, tartalékos és népfelkelő tiszték és altisztek közlönye. Katonának polgárnak egyaránt. Változatos gazdag tartalommal megjelenik minden pénteken. Felelős szerkesztő: Pilch Jenő. Szerkesztő Szombathy Kálmán. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Röck Szilárd-u. 4. Telefon: József 23-34. Előfizetési árak egész évre 96, fél évre 50, negyedévre 25 korona.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

BPEST, IV.,
GERLÓCZY
UTCA 11.

LOLA NAPLÓJA és egyéb elbeszélések. Irta: Szerafini Blanka. Keresztény családok különös figyelmébe ajánljuk a Központi Sajtóvállalat (Gerlóczy-u. 11. szám) kiadásában megjelenő „A mi könyveink“ című sorozatnak ezt az első kötetét. Most jelent meg! **Ára 12 kor.**

Szerkesztőségi órák mindennap 10 és 12 óra között. Kéziratokat nem adunk vissza. Előfizetési ár: egy negyedévre 38 K.

Sondolat

És felrobbant egy akna

Raffay Sándor evangélikus püspök felült a zsidó ugratásnak és nyilatkozott. Egész biztos volt, hogy a pányjud szellemében működő

magyar sajtó itt, ennél a pontnál fogja megrohanni a keresztény politika egységét. Frontális támadással nem mert kísérletezni, tehát aknával dolgozott. És az akna felrobbant...

Régi sérelmek hazajáró lelkét idézi a porondra a püspök ur, aki beugrott. Egyházi belső kérdést tett politikai kérdéssé és ezzel az elválasztódást kereste elő a protestantizmus fegyvertárából, a graváment, a panaszt, a méltatlankodást. Tisztán látó szeme a zsidó vöröspápaszemen keresztül nézi a keresztény megújulás nagy sikraszállását és erőt csepegtetett a héber mustármagra. A zsidó sajtó ugyanis klerikális színnel akarja bevonni a nagy renaissanceot, ahol lehet, hangsúlyozza a katolicumot, holott a katolicizmus színei belesimulnak az egységesen nagy keresztény megmozdulás tónusába.

A katolikus magyarság, melyet évtizedeken keresztül izolált a zsidó-

ság protestáns testvéreitől, teli van szeretettel és a maga részéről kerül mindent, ami a protestáns érzékenységet a legtávolabbról is érinthetné. A katolikus társadalom mindig megértő volt és kétszeresen megértő ma. Érthetően kínos megdöbbenést keltett a püspök ur nyilatkozata, mert a reverzális kérdéséhez a katolikus társadalom nem is szólhat hozzá, belső egyházi ügy, melyet nem bírálhat, nem módosíthat és amellyel nem is foglalkozik. A püspök ur talán nem is katolikus tömegek felé beszélt, holott amikor a keresztény politikai kérdésekkel vonatkozásban bármit is megemlít, a tömeghez, az egységes frontba szállott tömeghez kell szólnia. A hitvitázó és kveruláns jellegű kiszólások nem tartoznak oda, ha megtörténnek, csak rontanak a keresztény front egységén, mely nem konfiscionális kérdés, hanem a magyarság kérdése. A katolikusok szeretetet vittek a felvonulásba és szeretetet kérnek. A püspök ur is szeresse őket legalább annyira, mint amekkora szeretettel kísérik közéleti működését és kísérték már akkor is, amikor még nem volt keresztény fegyverbeállítás. Ugy lát-szik, egy akna robbant föl...

Bródy Sándor a keresztény irányzatról és a magyar írókról

Bródy Sándor a Rudasban lakik, a gőzfürdő lépcsőin lehet hozzá felmenni. Két kis szobájában alig van butor, ágy, éjjeliszekrény, fogas, három szék meg egy puha-fából ácsolt priccs az egész berendezés. A fehérre meszelt falakra ceruzarajzokat rögtönöztek festő barátai: felvonuló kislányok, szerelmes pár és ilyenek váltakoznak mindenféle írásokkal: „Kerestem“, vagy „Bandi fia kidobott“, vagy „Szerda!“ A „szerda“ Sándor bácsi kezeirása, fontos nap lehetett. A priccs fölött jó szinnyomat keretben: Giszte György kereskedő arcképe Holbeintől. Könyvek, vizespohárban sárga violák, a nap besüt az ablakon.

Még ágyban találtam Sándor bácsit, éppen reggelijét, fekete kávé és barna kenyeret, készítette ki egy öregasszony az éjjeliszekrényre, mikor bekopogtattam hozzá. Sándor bácsi nagyon álmos és nagyon barátságos volt, cigarettával kínált meg, széket hozatott, kávé is akart adni. Mikor megmondtam, hogy interjuért jöttem, hogy a keresztény irányzatról és a magyar írók mozgalmáról kérem véleményét, csalódottan nézett rám és kérő hangon mondta:

— Méltánytalan dolog, fiukám.

Hogyan lehet már hajnalban ilyen kívánni?

Déli 11 óra volt. Nagyon kéreltem Sándor bácsit: csak nem tesz ilyen, hiába jöttem volna, pedig sok dolgom van, nagyon érdekelné a mi közönségünket, hogy mit szól Bródy az „ellenséghez“, kihez menjek, fontos kérdés, nem is lehet kitérni a válasz elől, — nagyon kértem.

— Hát jól van, — mondta jóindulattal, — de nagyon álmos vagyok, ha bolondot mondok, te léssz az oka.

Felült ágyában, elgondolkodott egy kicsit, aztán halkán, lassu ütemben beszélni kezdett:

— Irodalmat nem is lehet elképzelni, ha az nem nemzeti irányban mozog. Nem haragszom a mostani kurzusra, mert hiába is haragudnék, meg nem is természetem. Vagy néhány ember csinálta a kurzust és akkor nem lehet komolyan venni, vagy Jézus urunk küldte ránk s akkor nem lehet ellene tenni, nem is szabad. Majd elvállik. Azért mondom, hogy Jézus urunk, mert hiába anyakönyveltetem Mózes hitébe és hiába irták be az egri ciszterciták néhány bizonyítványomba vallásomat, amelyhez ma hüebb vagyok, mint valaha. De azért nekem is van jussom az Üdvözítőhöz, kegyelme velem is van, mint minden földi teremtménnyel, még a pogányokkal is.

— Én nem ismerem idehaza Magyarországon se keresztény, se zsidó irodalmat, csak jó író és

Szondolat

rosszat. Jó író, aki nem nemzeti, nem a magyar földből, magyar népből, magyar életből sarjadzott, nem is tudok elképzelni, nem is lehetséges. Nagyon szomorú voltam, amikor valamelyik klub valamelyik vacsoráján *Herczeg* méltóságos ur, az Akadémia másodelnöke, egykori ismerősöm, olyan beszéddel közöntötte fel *Szabó Dezsőt*, amelyből nekem azt kellett meghallanom, hogy mint *Mózes* hitű, nem vagyok többé magyar író s talántán nem is szabad többé magyarul írnom. Szerencsére *Glück Fricinél*, a Pannoniában volt a híres vacsora, nem sirtam el magamat, hanem azt gondoltam, hogy volt kollegám, *Herczeg* ur, igazán nem fogja meghatározni, hogy ő-e a magyar író, vagy én? Én tanultam-e tőle, vagy ő éntőlem? Ki tud több magyar szót, ki élt a magyar néppel együtt, én-e vagy ő? Ki harcolta a tiszta magyar fajta érdekét, ő-e vagy én? Nem akarom kisebbiteni azzal, inkább megdicsérni, hogy annyira megtanult magyarul, de én nem tanultam, az anyám tejjével szívtam magamba. Ővele még megtörténhetik, hogy anyanyelvén, németül álmodik. Én azonban se álmodban, se ébren nem élek és nem tudok élni, csak magyarul.

Itt szünetet tartott *Sándor bácsi* és mérgesen nézett. Ugy látszik, *Herczeg Ferenc*re mégis csak haragszik, ha nem is természetesen. Vele szemben elveszti a tárgyilagosságát. Aztán így folytatta:

— Nem magamat akarom én iga-

zolni, sokkal gőgösebb vagyok, s különben nem is szándékoztam, hogy számonkérj tőlem valamit és inkább aziránt érdeklődöl, hogy mik a gondolataim az uralkodó irányzat íróiról és újságíróiról. A legtöbb tetszik nekem. Fölöttük verseny nélkül *Bangha* páter áll, akinek alakja legjobban érdekel az új korszakban s fantáziámat a legjobban izgatja. Mint író és gondolkodó hatalmas jelenség, amióta imádságos könyvét olvastam, még nagyobb elismeréssel vagyok iránta, bár sok pénzembe kerül, mert mindenkinek imakönyvet ajándékozok azóta. Hogy mint politikus és korszakcsináló mit jelent, mérlegelni sem merem. Ugy rémlik nekem, hogy e korszak gerince ő és ha valamely isteni intelem következtében eszébe jutna, hogy visszavonuljon, a katolikus irodalom és sajtó, sőt az egész nevezetes korszak elhervadna. Nem vagyok pappos ember, de amikor az *Athenaeum* kiadóhivatalából elvittem imádságos könyveinek ugyszólván első példányát, le se tudtam tenni, míg végig nem olvastam. Hogy tud írni és mint tud hinni! Szomorú vagyok, mert nincs meg a tehetségem az imádságra, különben imádkoznék érte, hogy e nagyszivű férfit tragikus sors ne érje, stílusa olyan nagyszabású, hogy csaknem könyvformája a tragikumnak. Tulnőtt az emberi mértéken.

— Ami most nagyon hangsúlyozottan keresztény kollégáimat illeti, engedjék meg, hogy egy, talán nem

Szondolat

egészen érdektelen halott kezét nyujtsa feléjük. A halott természetesen én vagyok, amint űk mondják és írják és sokszor szeretnék. De érezzék meg, hogy a kezem nem egészen hideg és felmelegedik még feléjük. Nagy örömöm van benne, hogy a reám nézve vad, kényelmetlen időben a legjobb palántákat látom kibujni a földből. Igazi keresztényeket és magyarokat látok, a csinált keresztényeket azonban, akik számításból közéjük és föléjük akarnak nőni, szívemből megvetem. Vannak olyanok, akiket láttam a kommünkataszterénekasztalánál reszketve vagy harsogva üldögelni. Egynek, majdnem a legfőbbnek közöttük, akkoriban mondtam is: hogy teheted ezt, hogy ülhetsz le közébük — a nevére nem emlékszem. Vannak köztük — mondom — becsületes antiszemiták: *Szabó Dezső, Kádár Lehel, Lendvai István, Kállay Miklós, Komáromi János, Pethő Sándor* és mások is. Tüzes és érdekes írók, jórészt már ma kitűnő stiliszták, lesz is belőlük valami. Egyik-másik tulszines, sőt cifra, de majd egyszerűbbek és előkelőbbek lesznek.

— *Szabó*, ha meg nem bolondul a sok politizálásban és nem vetnek neki gáncsot azok, akik haragszanak rá izgága természetéért, biztosan nagyszabásu keresztény író lesz. *Az elsodort falu* jeles és nagyon erőteljes munka, mindenestre százszor értékesebb, mint azok a citromviz-izü egykor divatos regények, amelyeket részint nem

ismerek, részint ügyes és kedves dilettáns munkák, egy szorgalmas ur „nett“ fogalmazványai, nem a magyar lélekből fakadtak.

— *Kosztolányi* kartársam kitűnő nyelvművész, művelt elme, őszinte és igaz törekvései meghatnak, szinte megbénítanak. Valóságos Dante Gabriel Rosetti és a legnagyobb kíváncsisággal nézek jövődő fejlődése elé.

— *Tormay Cecilt* — sajnos — véletlenül nem ismerem. Sok-sok évvel ezelőtt az a megtiszteltetés ért, hogy találkoztam vele, soha szebb szőke haját nem láttam.

— *Pekár Gyuláról*, aki iránt gyermekkorom óta változatlan szeretettel vagyok, csak jót mondhatok. Több ambíciója és erudíciója van, mint az összes keresztényeknek és zsidóknak együttvéve.

— *Ambrus Zoltán* ur — mert ő igazán ur — nagyszerű író. Amikor még nem is álmodtak itt igazi antiszemitizmusról, amikor még együtt ültünk az Európa-kávéházban, minden izraelita ágensnek, aki nem tette be az ajtót, revolvert szegezett. Megnéztem a revolverét, valóban töltve volt. Nem állhatta a fajtámat s ő írja a legszebb magyar mellékmondásokat.

— Az újságírók kitűnőek és bizonyos, hogy nem igaz, hogy ez a mesterség csak a zsidóké. De nem udvarolok itt nekik külön-külön, nehogy még azt higgyék, hogy bekérdzke dem valamelyiknek az újságjába. Pedig rám férne, mert most

magam is hely nélkül való ujság-író vagyok. Szokatlan helyzet, de majd csak kiállok.

— De azt hiszem, hogy már nagyon is hosszúra nyult ez a beszélgetés, majd egyszer rövidebben fogok újra nyilatkozni. Most azzal végzem, hogy leszek én még — magyar író, bár jó sidó.

Itt már egészen friss volt Sándor bácsi, végérvényesen felébredt. Bucsuztam és megköszöntem az érdekes intervjút.

— Fiukám, vegyél a pohárból egy szál violát — mondta bucsuzónak.

Kitűztem a sárga violát.

Szelidek már a kofák

— Naccsága édes... naccsága drága... —

A kofa békében pont olyan volt, mint egy kofa.

Sejobb, seroszabb nála. Éppen megérdemelte a nevét.

A piaci légyről, meg róla van egy közmondás. Ezt se a piaci légy nem hazudtolta meg, sem a kofa.

Mi türés-tagadás, a kofa szemtelen volt. Nem engedte, hogy megtekintsük az áruját, az ildomot, a jómodort megkivánta, szívesen vette, ha előre

köszönnek neki, de vastagabb panaszunk, súlyosabb kifogásunk nem igen lehetett a piaci stand-on székelő hatalmasság ellen.

Igazi fénykora a háboruban kezdődött. Ekkor fölbillant a mérték közte és a többi halandók közt. Ugy ült a kis székén a kosarai, garabói, zsákjai és ládikái előtt, olyan kövéren és olyan roastbeaf-arccal, mintha valami óriás vámpirként mind magába szipolyozta volna azt a vért, mely öcséink és bátyáink testéből, a fiatal huszéves hadnagyok kinyitott ereiből szétcsurgott. A kofa ekkor már nem ismert határt. Ő volt a háboru démona és cégére. Vitriol csurgott a szájából és kénkö-szag áradt belőle. Gunyos nyugalommal kulcsolta össze karjait, mint aki várni tud és nevetett. Valószínűleg azon nevetett, hogy mások gyomra olyan sajátosan van megszerkesztve, hogy naponta többször megkivánja az ételt.

Reggelenként az uriasszonyok sirva szédültek vissza a kofák standjától.

— Szeretem az ilyen kalapos naccságákat — mondogatta és a kezével megtörölte az orrát.

Ha pedig a szegény uriasszony drágált valamit, — a szerénység és illem szigoru határai között, természetesen, — a kofa elrántotta előle a holmit és vésztióslóan új árakat helyezett kilátásba.

— Lesz ez még drágább is — ordította, úgy hogy a körülötte állók térdre estek.

Különben valóságos új etikett fejlődött ki közte és a vevői közt. Már nemcsak a köszönés és a nyájas mosoly volt a kötelező, hanem az *ajándék is*. Egy kis gyöngyvirágcsokrot nyujtottak át az asszonyok, tapin-

Szombat

tatos célzással, mert a kofa a *nyílt hízelgést már nem szerette*, hogy a gyöngyvirág nagyon hasonlatos a kofához, vagy a kofa nagyon hasonlatos a gyöngyvirághoz. Volt idő, mikor csak ajándékokkal lehetett vásárolni. Reggelente megkérdezték, mit óhajt. Zongorát, perzsát, töltőtollat, ékszert vagy lekvárt? A kofa pedig foghegyről beszélt és válogatott. Elkényeztette őt az ő aranyos, cukros közönsége, akárcsak Fedák Sárít. Azt se tudta, mit kívánjon.

A kofa közben házat vett Pest környékén, de legalább is egy négyszobás, csinos lakásba költözött, mely sohasem nélkülözhetette az erkélyt. Most már olyan volt a modora, hogy az adakozók se viselhették el. Mindig új és szigorított rendszabályokkal lépett föl, a követelményeket napról-napra fokozta. *Immár a köszönést se fogadta*, annak pedig, aki véletlenül hozzányult az árujához, leharapta a kezét. Nem ritkán előfordult az is, hogy néhány vevőjét egyszerűen felpofozta. A felpofozott nem csinált nagy ügyet a dologból, csöndesen tovább ment. A kofa pedig sértetlenül trónolt tovább kis székén.

Közben kitört a kommün. Meg kell állapítanunk, hogy ekkor a kofák egyértelműen sztrájkba léptek és semmi áron sem hozták be a holmit. Egy pillanatra sem ismerték el a tanácsköztársaságot.

Ma újra látogatást tettünk a kofáknál. Azóta nagyon megfogyott a pénz és elszegényedett az a középosztály, mely náluk babot, parajt vásárolt.

A régi kofákat azonban nem ismerjük meg.

Szirupédes mosollyal ülnek a kis székeiken és énekelnek, csábító, bü-

vös dalokat, dalolnak, mint a szirének, hogy odacsalogassák az asszonyokat.

— Naccsága édes... naccsága drágám... (néha három cs-vel is), csokolom a kezét... ide tessék... ide tessék...

Egymásnak pedig gyakran panaszkodnak a kofák, hogy nincs dolguk, a bevételük majdnem semmi. A háboruban elszívták a szegények utolsó vércsöpijét, mostan nem akad újabb szivnivaló.

Aki ezt a képet látja, szédül és nem tudja mire magyarázni. Egyszerre hatalmas optimizmus gerjed fel benne.

Ha már a kofák is ilyen udvariasak, bizonyára megjavul a világ.

Körülöttünk ugyanis minden olyan szép. Enyhe szellők fujdogálnak, a nap ragyog és a tavasz mosolyog.

Olyan édesen és bűvölően, mint egy kofa.

Erekly Károly tévedései

A napokban be-tévedtem a parlamentbe, amelynek folyosói — nem tudom, milyen célzatoságból — azon a napon igen penetráns illattal voltak telítve. Felfoszlasi, mondhatnám: házfelfoszlasi szagok áramlottak valamely rejtelmes mélységekből. A szolgák szerint rothadás volt a pincében, és konokul hangoztatott állításuk sze-

Szondolat

rint csak burgonya volt az, ami ott rothadt, nem pedig Dánia, sem egy Dániából nyomorított másik ország. Ebben a hangulatban vergődtem föl a honatyák folyosójára, ahol néhány keresztény származású képviselőt és tömérdek zsidó újságíró-t láttam, ezek azonban szagtalanítva voltak. Betévedtem az ülésterembe is, ahol éppen *Madarász* kiscgazdapárti képviselő mondotta el két nagyon okos, talpraesett interpellációját. Mindkettő azért tetszett nekem, mert komoly szociális gondolkozástól volt áthatva és mert a mondatai szinte szénaillatosan frisek, magyarosak voltak. Madarász után *Ereký* Károly nemzetatya állott föl. Hideg borzalom ludbörözött végig az uralkodó fajta jelenlevő újságíróin, akik úgy voltak informálva, hogy *Ereký* Károly *minimo calculo* a héberbetűs címfeliratot fogja követelni a liberális alapítású lapoktól, másrészt föltárja a cenzura által elkövetett képtelenségeknek óriási halmazát. Izraelita kartársaimnak arculata azonban annál mosolygóbbra görbült, mennél előbbre görbültek, pardon: gördültek *Ereký* Károly mondatai. *Ereký* Károly, az intranzigensnek kikiáltott parlamenti csoport egyik kiválósága, egyszerűen nekiment a keresztény napisajtónak, ami nagy tetszést „váltott ki“ nem a zálogházból, hanem izraelita kartársaimból. S miután a kiscgazdák megszokták, hogy saját tetszésükről is az ifjú héberektől értesülnek, természetesen ők is hangos tetszéssel fogadták a keresztény sajtó ellen való kirohanást.

A nemzetatya szerint meglepő, hogy a nemzetgyűlés ellen nem is a zsidó sajtó, hanem a keresztény újságírás mutat nagyobb animozitást.

A hárszabályok megtiltották, hogy szelid közbeszólással reagáljak erre a meglepő meglepődésre. A keresztény lapok semmiféle előre megfontolt animozitással nincsenek a keresztény összetételű nemzetgyűlés iránt, ellenben fokozódó kétségbeeséssel látják, hogy ez a nemzetgyűlés éppen csak a keresztény várakozásokat nem elégíti ki. Ennek — ha nem tévedünk — logikus következménye az, hogy a nemzetgyűléssel mi vagyunk kevésbé megelégedve, és olyan munkát sürgetünk rajta, amely intézményesen, komolyan megalapozza a keresztény magyarság politikai, gazdasági és társadalmi hegemóniáját. Nekünk van több okunk félteni a parlamentet, nekünk van több okunk résen lenni, nekünk van több okunk kritizálni. *Ereký* Károly maga is bevallotta, hogy a parlament eddig nem igen dolgozott és ennek okozójául a kormányt jelölte meg. Nos, ha *Ereký* és a nemzetgyűlés úgy véli, hogy munkásságának akadálya a kormány, akkor módjában van azt a kormányt eltávolítani. *Ereký* azonban a kanapét akarja kidobni és nem a kormányt. Ez aztán az igazán meglepő. Beszélt *Ereký* Károly arról is, hogy a lapok hamis híreket közölnek a nemzetgyűlésen törtétekről. Ugy látszik azonban, neki főképp az fájt, hogy honmentő beszédei nem jelennek meg teljes szövegükben a lapok hasábjain. Hát ez két nagyon különböző dolog. A hamis híreket üldözni kell, a sajtónak nem szabad hazudnia, és hazudozásban a keresztény sajtót *Ereký* nem igen találhatja. De ha *Ereký* Károly azt hiszi, hogy a sajtónak kellemeteskedés, cukorkadobálás, görögtüz és konfetti a dolga, akkor ismét hatal-

Szándolat

masat téved s ezen semmiféle törvényjavaslattal nem segíthet.

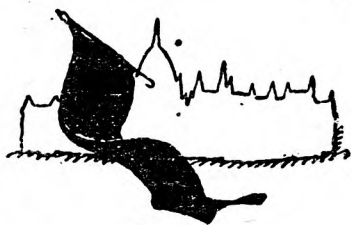
Meglepő volt Ereky Károly felszólalása a cenzura ellen is. Nem szedte össze és nem tárta föl a cenzura bajainak azt a vaskos adattárát, amelylyel éppen a keresztény napilapok szolgálhattak volna neki és amelynek alapján éppen a nemzeti és keresztény intranzigencia, a szókimondás, a panamák kiméletlen leleplezése nevében emelhetett volna súlyos vádat. Nem ezt tette, hanem megelégedett annak fölpanaszolásával, hogy bizonyos Ereky Károlynak egyik cikkébe a cenzura szintén belegázolt. Hát ez semmiesetre se olyan szörnyű, mintha azt tudta volna kimutatni, hogy az a cenzura — akarva vagy nem akarva, ezt nem kutatjuk, — gyakran bizony a nemzet lelkébe, a nemzet önérzetébe és a közérdekbe is belegázol. Általában Ereky Károly interpellációja gyönyörűen meg volt szerkesztve arra, hogy Simonyi-Semadam Sándornak pompás alkalmat adjon nagyon könnyű és nagyon hálás győzelemre. Ereky Károly már ott tévedett, amikor sajtómegszorító kívánságai elejére odabiggyesztette, hogy a föltétlen sajtószabadságnak hive. Föltétlen sajtószabadság nincs, mert a nemzet a betű szabadságáért nem engedheti meg, hogy szuronyt kovácsoljanak az ő tulajdon melléne. A föltétlen sajtószabadság pedig azt jelenti — és ezt a multból Ereky nagyon jól tudhatja, — hogy egyes orgánumok minden szava a nemzet, a nemzeti szellem, a nemzeti erkölcs ellen való. Már most vagy hive vagyok annak a vészes sajtószabadságnak és akkor nem kiabálhatok béklők után, vagy nem vagyok hive és akkor nem éppen a nemzeti szellemben

gyakorolt, jogos kritika ellen hördülök föl, hanem igenis az ellen a sajtószellem ellen, amely ma — csak más taktikával, mint tegnap és tegnapelőtt — éppugy mérgezi a nemzet szervezetét, mint a multban. Ez meglehetősen jól is állott volna Ereky Károlynak, mert ha nem tévedünk, ő valami keresztény és nemzeti velleitásu pártnak a tagja és annak jelszavaival lépett föl.

Ereky beszédében némely tévedései mellett egy nagy frivolitást is elkövetett. Azt mondotta, hogy a miniszterelnök válaszát csak azért veszi tudomásul, mert tartja a pártfegyelmet és mert „ma még“ nem ellenzéki képviselő. Nos, vagy kielégítő volt a miniszterelnök válasza és akkor erkölcsi kötelessége egy nemzetatyának ezt a választ loyalian, nyíltan, őszintén tudomásul venni. Vagy nem elégitette ki, és akkor — ellenzék ide, ellenzék oda, pártfegyelm ide, pártfegyelm oda — nem veheti tudomásul. Mert vagy komoly alapja volt annak az interpellációnak és komoly lelki kényszer hatása alatt vette igénybe a nemzetgyűlésnek drága perceit, vagy nem. Ha igen, akkor azt az interpellációt a képviselő nem a pártfegyelmnek mondta, nem a maga kokettálva hangoztatott holnapi ellenzéki ségének, hanem mondta a maga és a nemzet lelkiismeretéből, mondta azért, hogy komoly munkát végezzen a parlamentben. Ami pedig az ellenzéki séget illeti, vagy van oka Ereky Károlynak ellenzékbe mennie, vagy nincs. Ha van, akkor meg kell tennie nyomban, abban a pillanatban, mikor ennek szükségességét a nemzet szempontjából megismerte, ez akkor neki belső categoricus imperativusa, nem pedig

tréfálkozási alkalom, viccelődési lehetőség, tréfás fenyegetőzés, magtalan mennydörgés a kormányelnök felé. Szépen áll az ellenzékiesség, amelybe Ereky Károly holnap, vagy holnapután megyen, ha azt az ellenzékiességet maga Ereky Károly is a régi rendszer parlamentjének léhaságával fogja föl, amely léhaság minket a pokol fenekére juttatott. S a nemzet e poklok fenekéről azért küldött képviselőket, hogy azok őt segítsék föl-emelni, nem pedig, hogy a szakadékról föléje hajoljanak és mulatóságos grimaszokat vágjanak feléje. Ez az igazság. Nagyon sajnáljuk, hogy éppen Ereky Károlynak kell ilyeneket megmondanunk, de ismételjük: a kritika legkomolyabb joga és kötelessége éppen a keresztény sajtóé, nekünk van mit rettegnünk tulajdon képviselőinktől, nekünk van mit követelnünk tőlük, s ezt az igazságot még arra a veszélyre is megmondjuk, ha Ereky Károly holnap bosszúból ismét interpellál a mi ügyünkben.

Silbak.

Szász Zoltán

az „u. n. keresztény kurzus“-ról

Meglepő férfiú Szász Zoltán mester. Reformátuspüspökök nemzetségéből érkezett, a szabadszerelem

apostola lett és nevezetes októbrista volt. Író és kritikus, szociológus és

a Világ vezércikkírója, nevelését az u. n. racionalisták iskolájában kapta, kedvenc szórakozóhelye az egykor Szabó Ervinről nevezett Fővárosi könyvtár, legjobb barátai a francia lírikusok, politikai világnézlete legrokonabb Prof. Jásziéval. Ellenben a kommün alatt legöntudatosabb előharcosa volt a pesti ellenforradalomnak, amelyet, meg nem rettenve némi gajdesztől, Korvin-Klein bankfiu és kuriai elnök-elvtárs előtt is szabadságharcnak nevezett. Most ellenzéki haragosa az „u. n.“ keresztény irányzatnak és cikkeit sehol sem merik leközölni a beijedt szerkesztők. Legfőbb védelmezője a zsidóságnak, melyet nagyszerű és a magyarság szempontjából is végtelenül hasznos fajnak hirdet. Ezen a ponton nem tud ellenvéleményt elviselni, dühbe gurul, még szemöldöke alá nőtt monokliját is elejti felháborodásában és zuhogó érvek áradatával fecskendez össze bárkit, ha kétségbe meri vonni „igazságait“.

Jóhiszemősége kétségtelen. Szegényen él, egy gombot sem kapott még a zsidóktól, Jásziéktól sem fogadott el állást s egy pillanatig sem gondolt rá, hogy csatlakozzék Friedrich Istvánhoz. Mikor munkatársunk nyilatkozatát kérte a keresztény irányzatról, példátlan sebességgel, a habozás legcsekélyebb árnyalata nélkül mondta tollba a következőket:

„Teljes és részletes véleményemet az u. n. keresztény kurzusról majd egyszer nyugodtabb napokban fogom elmondani. Egyelőre azonban mondok róla legalább valami jót. A rengeteg tehertétel mellett feljegyezhető erről a kurzusról egy kétségtelen plus-tétel: az, hogy néhány kiváló és tudós papot a köz-

életi előtérbe sodort. Nem tudom, teljes lesz-e a lista, de én Prohászka, Giessweint, Banghát, Vass Józsefet és Turi Bélát sorolom ide. A két első különben régebben is szerepelt, az utóbbiak azonban csak most váltak kifejezetten politikai jelességek. Mindenesetre kitünő társaság; mellettük a kurzus civil nagyságai és világi konjunktúra-hírességei eltörpülnek, elhalványulnak. Ime, abban is hasonlít a középkorhoz ez a mostani kurzus, hogy ennek is legkulturáltabb elemét a papok alkotják.

Szász Zoltán valószínűleg megvan róla győződve, hogy nem sokára különvonaton megyünk Jászi Oszkár volt pártvezér és volt egyetemi tanár ur után. Valószínűleg erre gondol Szász Zoltán, mikor „nyugodtabb napokat” emleget. Ezekre a „nyugodtabb napokra” azonban hiába vár ő meg az elvbarátja.

Revíziót!

Amikor kinyitjuk valamelyik hivatal ajtaját, régen érzett illatok ütnek meg szaglós szerveinket. Az illat a Károlyi-rendszer flakonjából fröccsent a tapétásszobákba, a farkastorku és zsidó-briganti társasága telilocsolgattak mindent. Minden pozícióba elhelyezték hiveiket és ellenségeiből hiveket csináltak előléptetéssel. Valami rettentő korrupció szivódott bele az államélet szerveibe, minden romlott és bomlott, minden felfordult. A zsvány társaság jól

számított, mert ha a hivatal fordul szembe vele, elvágódik, mielőtt átadhatta volna a hagyatékot a törvényes örökösnek, a vörös bandának. Csak egy ellenállásban lehetetlené tett tisztviselői kar adhatta magát meg a bolsevizmusnak, mint ahogy kénytelen volt meg is adni.

A Károlyi-hívek disponáltak a minisztériumokban, Károlyi-kreátorák feküdtek elsőnek a bolsevizmus alá, a Károlyi-hívek csüggesztettek tönkre mindenkit, a Károlyi-hívek rugták fel az önérzetet.

Éretlen sihederek ugrottak rangosztályokat, nyálasszáju fickók lettek miniszteri tanácsosok, törpe zsidókölykek terpeszkedtek bele a legfontosabb pozíciókba és a rohadás bele-mart mindenhová. Óreg tisztviselők, akik egy hosszú életet töltöttek munkában, a fogukat szívták, amikor a Károlyi-suhancok éléjük vágta, de türtek, hallgattak, szenvedtek, mert így szokták és így tanulták. Ez volt a magyar hivatalnoki nevelés.

Ki a bűnös ebben? Egy rendszer, amely a kiegyezésben fogant. A Deákféle kiegyezés egy nemzeti ideálokban felnőtt, hajlíthatatlan és kemény generációt talált. A kiegyezés elsikkasztotta ideáljait, megtanította a meggyőződés felrugására, az elvek feladására. És megtanította arra az életbölcösségre, mely életprincipium és dogma lett, hogy tudniillik fölfelé nem szabad harcolni, mert ugys hiábavaló. A kiegyezés sugározta bele a magyar életbe a megalkuvást, a paklizást, az elfeladást, a lélek-vásárt, a népcsalást, a szolgaságot, a bürokrácia kötelező kocsonyaderekuságát. A rohadás innen indult hódító útjára és innen került a hivatali életbe. Felfelé hajlongott mindenki, míg lefelé zsarnok volt, felülről mindennek engedelmesskedett. És amikor a Károlyi-rendszer felszédelegte magát, senki nem mert ellenszegülni. A hatvanhetes kiegyezés nevelése engedelmes szolgálkává gyurt át mindenkit köröskörül és a szélhámosoknak nyert ügyük volt.

Nem akarjuk ezzel a derék és szorgalmas hivatalnoki kart lekisebbiteni.

Szegény, nem tehet róla. Semmiről sem tehet. Szorgalmas volt, engedelmes volt, becsületes volt és maradt, csak éppen, hogy nem mert ellentállani. Nem merte bojkottálni a nyállasszájuakat sem, akiket a rendszer föléljük ültetett és nem volt ereje kipofozni őket akkor sem, amikor ránk hajnalodott a megváltó augusztus, a keresztény kurzus kezdete. Nem volt ereje sem hozzá, mert a tisztviselők nagyrésze előléptetést és rangemelést fogadott el a gyalázatos bandától és félti az őt joggal megillető pozíciót. A Károlyi-sihederek ezzel mentették meg bőrüket. Hallatszottak ugyan kifogások, sőt fogadkozások is, azonban végső eredményben nem történt semmi, a Károlyi-legények még ma is ott ülnek a bitorolt hivatalban, aktákat intéznek el, bizalmi szerepkörük van. Igaz, hogy hozzáidomultak a környezethez, tullicitálták a legbőszebb régi hivatalnokot is a restauráció folytonos hörgésével, azonban a legtöbbje titkos érintkezésben van Károlyival, nem tartja ezt a rendet véglegesnek, biztosítani igyekszik magát egy meglepetésszerű változás esetére, mely az ilyen csirkefogók számításából nem hiányozhatik. Megtért része pedig hitványul és aljasan hizeleg az új hatalmasoknak, ott diszeleg a két nagy keresztény pártban, miniszteri összeköttetést szerez, kilincsel, biztosítja bőrét, huzza a fizetést, elvárja a címzést, társadalmi tényező maradt, felhasználja a magyar tisztviselői dekórumot lelki piszka takargatására.

Azt hisszük, betelt a mérték. Véralázító, hogy a Zerkovitzok és Persiánok még tovább hivatalban maradjanak, hogy továbbra is huzzák a fizetést és használják a címet. Elég volt a komédiából! Követeljük a legszigorubb revíziót. Ne csak tisztviselőkből alkotott bizottságok, vagy belső miniszteriális kamarillák intézzék ezt a kérdést, hanem független ítéletű külső tényezők is, akiket nem feshélyez az együttdolgozás egy esztendeje, az esetleges érintkezésből fakadó szimpátia. Ki kell irtani a Gellért Oszkárokat, le muszáj rán-

gatni azt a palástot a szélhámósok válláról, melyet a Károlyi-rendszer dobott prédául nekik.

Sok olyan kinevezés van, melyet a kinevezett meg is érdemelt. Az ilyen esetben ismét ki kell nevezni az illetőt, mert az elv már kimondatott: a törvénytelen kormányok minden rendelkezése törvénytelen. Amíg egy hivatalnok ül törvénytelen kinevezéssel íróasztala mellett, nincs jogrend, nincs restitúció. A betolakodottakat ki kell hajítani, az ügyvédjelöltből lett osztálytanácsosokat ebrudon kell kiszórni és az előléptett tisztviselőt Károlyi-előléptetésének megsemmisítésével ismét elő kell léptetni, hogy pozícióját jogosan birja. A csirkefogókkal pedig végezzünk, mert az elégedetlenség már ugyanis morajlik mindenütt. A Károlyi-büz bennreked a hivatalszobákban, ha nem lesz szelöltetés.

Tedelley Piros Pista, a kolduskirály

(Vagy, hogyan él egy ur?)

Szótlan szegények, kiknek tarisznyája mindig üresen hever, talán nem is sejtik, milyen jövedelmező ipar a könnyөрületes szívűek megkopasztása. Rokkanti katonák, szerencsétlen nyomorékok inséges posztjával szemben a szomszéd sárkon ott lebzsel az öreg műkoldus, a ravasz naplopó, az ál-nyomorék és elharácsolja az alamizsnát az igazi inségesek elől. Ezek a vakok, akik nagyszerűen látnak, ezek a süketnémák, akik a „munka“ után peregve fecsegnek, ötször és tizszer annyit keresnek (és találnak), mint állami tisztviselőink előkelőbb kép-

Szöveg

viselői. A palóc azt mondja, hogy „a kódcisság vigasság“, s ebben a pokolian vidám, a becsapottakon kacagó társadalomban már valóságos kasztok alakultak ki a foglalkozás „előkelősége“ szerint: csecsemős anyák (a csecsemő legtöbbször részesedésért kölcsönkérve), öreg asszonyok, gyermek-koldusok, pályaudvari-, körüti-, templomi-, csavargó- és művész-koldusok az ismertebb típusok.

Mesterségében legtökéletesebb Tedelley Piros Pista, a Belváros ismert figurája. Hires róla, hogy te-barátjának tart minden katonatisztet és urat, kivételt ez alól csak a rendőrségek képeznek, ezeket mélységesen megveti. Ésti 9 órakor pontosan beállít az Uránia-kávéházba, hogy — mint ő mondja — „nehéz munkája után baráti körben pihenje ki fáradalmait.“

A minap elhatároztam, hogy meginterjuvolom Piros Pistát s néhány tiszt barátommal beültem az Urániába. A jelzett időben csakugyan becamogott az ajtón a kiváló férfit, miközben kampós botjával vihógó suhancokból összeverődött kíséretét hessegette. Mintha Eugen Sue valamelyik regényhőse jelent volna meg. Ruházata mindenféle színű darabból állott, ősz bajusza lecsapzott a szájára, idült alkoholista tükröző szemében hol nyomorult alázat, hol valami akasztófahumor-féle villant meg. Kezdetben bizalmatlan volt, de ismerőseinek unszolására és egy huszkoronás hatása alatt megoldódott a nyelve. Csak azt kötötte lelkemre, hogy rokonszenvesen mutassam be a nagyközönségnek s a nevét ipszilonnal irjam,

— Hol a lakásod, Pista bácsi? — kezdtük a vallatást.

— Tudod, én ur vagyok, — mondta gögösen — vagy egy éve a Mátyás király-szállodában bérek szobát.

— Aztán adsz-e borralót a pincéreknek?

— Vesszenek meg, — fortyant föl, — ha még azt is várnának tőlem, hiszen tudják a mesterségemet. Ismert ember vagyok én. Nem bánt

engem még a razziás tiszt se. Multkor a Sanyi (egy főhadnagy neve) razziázott nálam s amiért barátságosan fogadtam, tiz koronát adott.

— Hát aztán hogy osztod be az idődet?

— Reggel nyolckor felöltözök s elballagok a kocsmámba a Wesselényi- és Nyár-utca sarkára. Ott fölhörpintek vagy nyolc stampedli pálinkát s tovább megyek a Semmelweis-utcába bort inni. Azután kinézek a körutakra s délben a korzóra — dolgozni. Ebédelni az Angol királynéban, a Bristolban, vagy a Vadászkiirtben szoktam. Ne gondold, hogy fizetek! Máriás huncut legyek, ha szilárd ételre egy garast is költök. Az ital ad életet. Ebéd után tovább dolgozom.

— Mennyi a napi jövedelmed?

Az öreg elszomorodott:

— Kevés, nagyon kevés. Hej, uram, ha megiszok négy-öt messzely bort, az legalább száz korona. Pedig ennyi nem elég. S hol van még a pálinka! Nehéz az élet, fiaim ...

— Kiktől szoktál kapni?

— Legtöbbit a korzósoktól. Mert hát okos ember a Pista bácsi. Azokat az urakat fogja meg, akik hölgygel sétálnak, mert ezek röstelnek keveset adni. Kaptam már husz koronásokat is. Cukrosak ám a pesti lányok. Örülök nekik, de ők is örülnek, ha engem látnak. Az angol tisztek is adnak eleget, ha lehet nekem eleget adni. Az idegen pénzt itt cserélem be a Weiss putikjában, a kávéház mellett.

— Mondd csak Pista, mennyit iszol?

— Nem számolom én azt, amennyi jól esik.

— Aztán mennyi esik jól? — faggattam.

— Igazán kíváncsiak vagytok? Hát próbáljátok meg, amennyit meg bírok inni, annyi esik jól. Kitértem a veszedelmes ajánlat elől, csak egy üveg sört hozattam neki. Fanyalogva fogadta:

— Lőre ez. No, de mindegy, csak ez a cigány ne huzná olyan átkozott hamisan.

Gondolat

Ugy látszik, Pistának jó füle van. Más kérdésre tértem át:

— Szoktál-e ujságot olvasni?

— Ha néha megbolondulok, olvasok.

— Ugy? Hát mit szólsz a keresztény politikához?

Lemondóan legyintett a kezével:

— Üsse a ménkü a politikát. Vagyok én mungó, keresztényparti, még zsidó is, hiszen a foglalkozásom megkívánja. De azért, — ravaszkodott, — ha akarjátok, elénekelem a Száz zsidó egy sorban-t.

Sietve más témát kerestem:

— Érintkezel-e a kartársaiddal?

Itt fölpattant Pista s rikácsolni kezdett:

— Utálok a gazember koldusokat, már azok is láncolnak. Ird meg, hogy egy Dobovics nevű, — a Sörház utcában lakik, — itt konkurrál velem a Wesselényi-utca sarkán s annyi hust kéreget össze délig a vásárcsarnokban, meg a mézárszékekben, hogy kilószámra adja el. Azt hazudja, hogy nyolc gyermeke van. Becsületes koldus nem tesz ilyet.

— Ki a legtehetségesebb pesti koldus?

Mellére csapott az öreg:

— Én vagyok a legnagyobb „derista“, én vagyok a kolduskirály. Igaz, hogy vetélytársam is van, mert a Révai nagyon intelligens. Azelőtt minisztériumi hivatalnok volt.

Az utolsó mondatnál Pista, a föderista szedelőzködni kezdett, mert az üvegablakon át őrláratot látott meg s razziát sejtett. Zsebrevágta a huszkoronást, halk szervusszal elköszönt s botját meg alázatos alakot véve, kifordult az éjjeli legyektől nyüzsgő Rákóczi-utra. M. V.

Nyilatkozat

Kedves barátom!

Csak néhány sort a Gondolat legutóbbi számában megjelent „Éljen a király“ című cikke. Horovitz Gusztáv apánk — aki én vagyok — volt és maradt Tisza István fanatikusa és bár való, hogy a Károlyi-kormány részéről az a kétes értékű megtiszteltetés érte, hogy rokkantügyi kormánybiztossá neveztetett

ki, de ez annyira nem az ő kezdeményezésére és minden gusztusa ellen történt, hogy a kinevezését követő napon már le is akart mondani, harmadnap le is mondott, de mindennek tetejébe maga a Károlyi-kormány vissza is vonta kinevezését, mint ismert Tiszaistáét és az ő szemükben megbizhatatlanét. A kinevezés pedig Horovitz Gusztávot, mint az Országos Hadigondozó Hivatal katonai különítményének parancsnokát, mint századost érte, akinek kinevezését a rokkantak egy része kérte, akiknek ügyében az akkori zürzavarban Teleki Pál grófnak, a Hadigondozó akkori elnökének f lkérésére eljár a honvédelmi minisztériumban Bihar ezredesnél. Az akkor szerzett szimpátiának köszönhetette ezt a — jelzem — kétes értékű megtiszteltetést, melytől szabadulni volt minden gondja.

Tehát igazán nem lehet elváltoztatást rám fogni, amit, azt hiszem, kedves Szerkesztő ur, aki régen ismer, maga is koncedál.

Tisztelettel

Horovitz Gusztáv.

Készséggel adjuk le a nyilatkozatot, miután meggyőződünk igazságáról.

LEGUJABB KÖNYVEK!

Szépirodalom:

Herczeg: A hét sváb	K 25.—
Herczeg: A fekete lovas	K 12.—
Heltai: A 111-es	K 18.—
Pásztor: Kelemenék (regény a kommün idejéből)	K 16.—
Roman Rolland: Jean Christophe I-II-III. kötet	K 14.—
Somlay: A nyári menyasszony	K 10.—
Szabó D.: Elsodort falu	K 38.—
Szerafini B.: Lola naplója	K 12.—
Wagner R.: Egy német muzsikusz Parisban	K 14.—
H. G. Wells: Emberek a holdban	K 28.—

Közérdekű művek:

Balogh: Villamos csengők és házi telefonok	K 25.—
Cenzor: Valutánk 1920.	K 16.—
Holló: Felnőttkor tüdőbetegségei	K 12.—
Siklóssy: Műkincsek vándorútja Bécsbe	K 30.—
Stocker: A nagy per	K 15.—

Gazdasági könyvek:

Kisgazdák könyvtára"-nak 1-ső füzetje	
Horváth: Tyuktenyésztés	K 5.—
Bernátsky: Szőlőművelés	K 16.—
Bernátsky: A veteményeskert	K 14.—
Dorner: Burgonyatermelés	K 30.—
Ignác: Méhészet	K 20.—

10%-os felár hozzászámítandó! Kaphatók:

A Központi Sajtóvállalat

könyvkereskedésében

Budapest, IV., Duna-utca 6.

(Klotild-palota, a Belvárosi kávéház mellett.)

Megrendeléseket pontosan kiszolgál utánvétellel is.

Flom

Zongorák
óriási választékban.
Sternberg
zongoratermelő
Budapest, Rákóczi-
ut 60. (Saját palotájában)

DOHÁNYPÁC
valódi egyiptomi kapható
DROGÉRIA, IV.; Eskü-ut 5. és **HON-
VED DROGÉRIA I.**, Attila-körut 2.
100gr. dohányhoz elegendő próba-
tíveg ára 15 kor. és a postakölt-
ség. 1/2 kgr. dohányhoz elegendő
adag ára 35 korona
és a postaköltség.

Brilliánst,
gyöngyöt, aranyat, plati-
nát és ezüstöt horribilis
áron vesznek
Singer Testvérek
VII., Rottenbiller-utca 24.
Telefon József 52-64.

Hamisfogakat
Platinát
Ékszeret
Aranyat
Ezüstöt
Cigarettafűtőket
Órákat, láncot
legmagasabb napi áron veszi:
GROSS ANTAL
VIII., József-körut 23, lélem. I.

FOGADJON SZÓT!!
Mosakodjék
„MADONNA”
SZAPPANNAL.
RADÓ DROGÉRIA
Budapest, Thököly-ut 7. szám.